

ղեցականութիւնն ալ կ'ախորժին բարձր
դասու որեարէն շրջապատուած տեսնել
իրենց սեղանները, անոնց հակառակ՝ կային
եւ քրիստոնէական զթասիրութեան ժա-
ռանգորդ վսեմ հոգիներ, որոնք նախա-
մեծար կը համարէին մարդկութեան տա-
ռապեալ մասն հաւաքել իրենց շուրջ, կե-
րակրել ու սփռիել զանոնք: Ասոցմէ էր
ճշմարտապէս մեծն Ներսէս, որոյ համար
կ'ըսէ պատմիչը՝ թէ «կաղք եւ կոյրք եւ
մարմնահարք, խուլք եւ հաշմեալք եւ ցան-
կանեալք եւ կարօտեալք՝ ընդ նմա եւ ի
նորա ակմբի դարմանէին բազմեալք»։ Եւ
«զիւր տաճարն առանց նոցա ոչ առնէր»
(Փաւս. 77): Ո՛րքան աւելի վեհ էր սոյն
այս օրինակս յանձին թագապսակ զխոյ
մը, ինչպէս էր Աշոտ Ողորմած, որ «զգոն-
ջացեալսն եւ զկաղսն եւ զկոյրսն հաւա-
քէր առ ինքն, կ'ըսէ պատմիչը, բարձա-
կից ինքեան ունելով ի խրախճանութիւնս»
(Ասող. 180):

Կային մարդիկ ալ՝ որոց սեղանակ-
ցութենէն կը խորշէին բարեպաշտ Հայերը:
Ասոցմէ էին նախ՝ ոչրացողք: Վարդանանք
երբ առ երեսս տկարացած հաւատոց մէջ՝
ղարձան Պարսկաստանէն, «ոչ ոք, կ'ըսէ
պատմիչը, հաւանէր ընդ նոսա կամակից
լինել սեղանոյ, ոչ կին, ոչ որդի, ոչ